

Hannah Carin Noelius

**Så
länge
Hon
lever**

Grace Bokförlag

Copyright © 2020

HANNAH CARIN NOELIUS

Så länge Hon lever

OM PASSION, MAGI & TIDENS MENING

Grace Bokförlag, Åkersberga 2020

Av samma författare

Famnar av liv, 2017

En lågmäld berättelse om kärlekens gåtfulla grenverk och om hur den sträcker sig förbi den linjära tiden.

Fallfrukt & Stjärnfall, 2016

En utlämnande bok om att mogna; om tankar och känslor i tredje åldern.

Älskade Människa, 2015

En ömsint bok till människan utifrån den livssyn som präglar min terapeutiska gärning.

Vindens Väg, 2011

En självbiografisk skildring om feminin andlighet och helande.

Utgivningar 1999-2009 sex titlar med självavårdande inriktning.

Grace Bokförlag - del av Noelius Con Spirito AB

Skärgårdsstadsvägen 8B, 184 70 Åkersberga

www.conspirito.se

carin@conspirito.se

ISBN: 978-91-975389-5-4

Copyright © 2020, Hannah Carin Noelius

Omslagsbild: Matton Images

Författarfoto: Ateljé Photos 4 U, Sollentuna

Tryck: VulkanMedia, Stockholm

HON SVEPER genom rummet.

Hennes klänning är blodröd och den generöst tilltagna kjolvidden får tyget att likna böljande rosenblad runt hennes ben. Hon vänder sig om och ser på mig med en skälmsk blick. Lite som för att retas säger Hon, fastän Hon vet svaret.

»Ska du med?«

Sedan ler Hon och försvinner utan att vänta på mitt svar. En svag, behagfull doft av Henne stannar lite längre i medvetandets rum. Hon är en reflektion av min själs textur.

Det är salsakväll på Gröna Lund, tänker jag och fortsätter suckande att bläddra i ett magasin för damer över femtio. Det riktar sig till kvinnor som befinner sig i en ny och spännande livsfas. Den tid som kallas för belöningstiden. Man kallar målgruppen "mappies", vilket lär betyda något i stil med "mogen attraktiv pionjär person". Det är inte så jag känner mig. Mogen möjligen, men varken tilldragande eller banbrytande. Det är ingen bra kväll. Irritationen stiger medan jag ögnar igenom tidningens rubriker.

Bli livs-klok. Vi gick ner 45 kilo tillsammans. Lycka är ett eget växthus. Fånga dagen med Womanizer, 100% orgasmgaranti. Klimakterietorr? 12 minilyft som bromsar din ålder. Väck latmasken; spring, jogga, gå – kom igång.

Den positiva inställningen till åldrandet känns lika glättig som pappret i magasinet. Vissa utsagor håller jag med om, för visst kommer åldrandet med många befrielser. Men det är inte så ensidigt underbart och glamoröst som man vill göra gällande. Jag borde kanske inte ha köpt tidningen? Oförskyllt ger jag tidskriften skulden för min nedstämdhet och ser den flaxa som en fågel när jag kastar den över bordet. Den landar uppslagen; som med utbredda vingar. Högra sidan är svagt gammelrosa. Texten är fet och stor. Oundviklig.

Vem är du?

Jag har för flera år sedan passerat min sextioårsdag och min synskärpa är inte vad den en gång var, så jag måste dra åt mig tidningen igen för att kunna läsa de små, små bokstäverna längst ner på sidan.

*"En dag kommer dina närmaste att försöka sammanfatta dig.
Du kan hjälpa dem genom att fylla i Vita Arkivet ..."*
FONUS – ett personligt avsked.

Det är ganska makabert att budskapet om det oåterkalleliga slutet dyker upp bland alla artiklar som, på ett eller annat sätt, handlar om att så långt det är möjligt förneka eller försköna åldrandets våndor. Jag blir sittande med den gammelrosa sidan uppslagen. Sorgsen.

Jag vet att jag borde vara stolt över hur mitt liv en dag kan sammanfattas av mina barn. Jag har åstadkommit mycket som andra bara drömmer om. Ändå lurar inom mig en känsla av misslyckande. Som om jag trots allt har svikit mig själv. Som om jag aldrig helt har brett ut mina vingar, utan hållit tillbaka det mest essentiella av min natur. Och nu känns det för sent att leva det icke levda.

Ett ohjälpligt och orimligt stort vemod har rullat in över mig den senaste tiden och Hon som allt oftare och mer enträget dyker upp i mitt medvetande påminner mig om vad jag har dämpat i så många år.

Hon är som sången *She*. Den som Charles Aznavour sjöng.

"Hon kan vara ansiktet jag inte kan glömma, spår av njutning eller ånger, min skatt eller priset jag måste betala.

Hon kan vara sången som sommaren sjunger, kylan som hösten kommer med, och hundra olika saker inom måttet av en dag.

Hon kan vara skönheten eller odjuret, fattigdomen eller festen, den som kan vända min dag till himmelriket eller helvetet.

Hon kan vara mina drömmars spegel, ett leende som reflekteras i en ström.

Hon kanske inte är vad hon verkar vara innanför skalet.

Hon kan vara skälet till att jag överlever och varför jag lever. Den jag skall bry mig om genom varje tufft och regnigt år.

Jag, jag ska ta hennes skratt och tårar och göra dem till mina souvenirer, för dit hon går måste jag gå.

Meningen med livet är hon, hon, hon...".

SHE

*"She may be the face I can't forget,
a trace of pleasure or regret,
may be my treasure or
the price I have to pay.*

*She may be the song that summer sings,
may be the chill that autumn brings,
may be a hundred different things
within the measure of a day.*

*She may be the beauty or the beast,
may be the famine or the feast,
may turn each day into a
heaven or a hell.*

*She may be the mirror of my dream,
a smile reflected in a stream,
she may not be what she may seem
Inside her shell.*

..//..

*She may be the reason I survive,
the why and wherefore I'm alive,
the one I'll care for through the
rough and rainy years.*

*Me, I'll take her laughter and her tears
and make them all my souvenirs,
for where she goes I've got to be.
The meaning of my life is she, she, she...."*

HON ÄR EN TIDLÖS kvinna full av livsglädje.

Hon är en outplånlig del av min personlighet som har kretsat runt mig hela livet. Hon är ljuset, men också skuggan från mitt förflutna som jag skall minnas tills den dag jag dör. Hon är min styrka och hon är min svaghet. Hon kallar sig Aicha, ett arabiskt namn som betyder "hon som lever" eller "levande", vilket passar perfekt, ty Hon är det mest livfulla och otyglade inom mig. Hon är den del av mig själv som jag har hållit instängd för att jag räds konsekvenserna av Hennes framfart. Jag håller Henne ansvarig för löften om himmelriken som blev helveten. Ändå märker jag att varje gång jag avvisar Hennes lockrop sjunker jag ner i en själslig livlöshet; dalar ner till en plats där jag sörjer ett liv jag förspiller.

Skillnaden mellan mitt tilltalsnamn och Hennes säger en hel del om skillnaden mellan min yttre, ordinära värld och min inre exotiska värld.

HÅGLÖSHETEN KÄNNES som ett stort fiasko.

Jag skäms, för jag har så mycket att vara tacksam över. Jag bor vackert och jag har numera oförskämt mycket tid och möjligheter att förverkliga mig själv. Jag har ännu hälsan i behåll. Jag har en fin man, för länge sedan utflugna döttrar och härliga barnbarn.

Jag avundas verkligen de kvinnor som vid min ålder finner att familjelivet - och särskilt barnbarnen - är det enda som behövs för att förgylla tillvaron. Att det anspråkslösa som en kopp kaffe, ett korsord och att rensa några rabatter är dagens höjdpunkt.

Jag har hela mitt liv drömt stora, ofta orealistiska, drömmar om vad jag vill med mitt liv. När jag deppar säger jag som i sagan om skraddaren. Han som fick en beställning på en kostym men till sist konstaterade att "det bara bidde en tummetott". Så illa är det egentligen inte med mitt liv. Jag gissar att det hör till mitt dramatiska språk att göra saker övertydliga.

Jag har vänner. Inte många, men goda. Det finns ett överflöd av kärlek och omtanke i mitt liv. Och ännu mer trygghet, en kvalitet som jag värdesätter och är rädd att förlora. Samtidigt snärjer den mig. Bekvämlighetens och slentrianens garn har virat in mig i en skyddande, men kvävande kokong som jag inte lyckas att kränga mig ur. Alltför ofta har jag på sistone känt mig både uppgiven och frustrerad.

Det är futtigt och självupptaget, eller hur? Särskilt när jag beaktar den värld vi lever i med all fattigdom, ohälsa, olyckor, krig, naturkatastrofer och svårhanterliga klimatförändringar. Det jag äger överträffar med råge mänskliga basbehov, så vad har jag ens för rätt att gnälla? Jag har det viktigaste. Kärleken. Så vad kan man mer önska sig? Vad har jag för anledning att känna mig otillfredsställd?

Om jag levde ett ytligt och själlöst liv skulle jag anse min klagan befogad. Så är det dock inte, för existensens mysterium och dolda mening har alltid fascinerat mig. Paradoxalt nog är kanske min översinnliga syn på tillvaron den största anledningen till den gnagande känslan av misslyckande. För nu kan jag inte längre, med någon enda andlig disciplin, metod eller lära, hålla rastlösheten stängden mer än korta stunder.

Vid havet blir jag dock lugn. Inför vågornas rörelse och den vidsträckta vyn öppnar sig mitt sinne.

Samma effekt har genuina möten med människor, dans, film, musik och konstens alla former, som på ett oförfalskat sätt talar om livets många nyanser. Allt som har med skönhet och närvaro att göra bringar mig glädje. Det har något att göra med när jag låter det andliga och det mänskliga förenas. Då fattas mig inget.

Förr längtande jag bort från allt det som begränsar i det jordiska. Inte nu. Det är inte mer av det transcendenta jag vill ha. Jag vill inte meditera. Det vill inte Hon heller, som är livsnjutarens, flärdens och lättsamhetens budbärare. Hon vill inte bli mer livsklok. Hon vill inte ens ha växthuset som man rekommenderade i tidningsartikeln. Hon bryr sig inte ens om några överflödiga kilon. Hon vill varken springa, jogga och absolut inte gå på "gym".

Hon vill bara dansa till långt efter midnatt. Hon vill leva, skratta, roa sig, äta och dricka gott. Träffa nya människor. Hon vill lära sig att dansa Bachata och varje annan latinamerikansk dans.

Men som sagt, det är för sent. För sent. Jag försöker att förklara det för Henne. Jag säger det till Henne, att det dessutom skulle vara extremt fånigt av mig att försöka mig på Bachata. Det är en mycket svår dans och kräver ungdomlig mjukhet. Mina döttrar skulle antagligen dö av skratt om de såg mig krumbukta mig på det sättet.

Det enda jag ser framför mig är en rullator som försmädligt nog är lika blodröd som Hennes klänning.

Men tro mig, jag är inte nostalgisk. Jag önskar inte att jag vore tjugo år igen.

Egentligen är jag bara rädd att de sista friska åren ska glida bort i ledans namn. Jag är inte färdig för ålderdomens långsamt och hasande steg ännu. Jag vill leva. Passionerat leva.

Galet fullödigt som Hon.

JAG SÄGER DET när vi äter frukost.

Det är en alldeles vanlig måndag. Plötsligt vet jag och jag ber inte om lov. Det är inte en önskan som jag behöver ventilera. Det är ett färdigt beslut.

»Jag ska åka tillbaka till Nerja och vara ensam där i en månad.«

»Okej.« Olle, min man ber inte om någon förklaring, men i mig finns ett undertryck av känslor och ord som vill ut.

Jag vill, utan skuld-känslor, bekänna att äktenskapet har blivit som en skyddande borg, och att jag mest sitter vid en fönsterglugg och tittar ut. Jag vill erkänna det utan att för den skull ge upp. Jag vill, utan att anklaga vare sig honom eller mig själv, säga att säkerheten har tagit ut sin rätt. Att det som gynnar den trofasta och förutsägbara kärleken också missgynnar passionen, vilken triggas av risker, överraskningar, äventyr och lekfullhet.

Med detta konstaterat vill jag utmana våra föreställningar om äktenskapets mening. Jag vill att vi vågar pröva vår kärlek, våra behov och våra drömmar inför varandra.

Sedan uttalar jag de frågor jag brottas med och säger till Olle att han inte behöver ge mig förhastade svar.

»Kanske är det så att vi bara kan lova varandra vänskap och lojalitet, men inte den lust som bara det oförutsägbara kan väcka?

Kanske är det sistnämnda en annan kraft som riskerar att förtvina i stängda rum?

För visst är det med våra själar som det är med elden? Att själen, precis som elden, behöver luft för att brinna.

Och tänk om livslust är en förutsättning för den magnetism som leder oss dit vi är menade att gå?

Är det i så fall inte av högsta vikt att leva lustfylld, istället för loj?

Är det i så fall inte av högsta prioritet att bejaka lusten till livet - vart det än för oss?

Kanske är den djupaste, ständigt återkommande längtan rentav en gudomlig impuls?«

Olle lyssnar tålmodigt utan att vare sig svara eller protestera. Till slut finns bara det innersta och svåraste kvar att bekänna.

»Jag står inte ut med det vakuum jag känner. Det är en evig rundgång i mitt inre. Jag grubblar ständigt över mitt liv. Vad jag vill med återstoden av dagarna? Jag känner mig så nedrans avstängd och tråkig. Så oförmögen att göra något åt det. Jag måste bryta mönster. Jag vill bara bort från den som jag har blivit.«

Jag har bestämt mig för att inte gråta. Jag gör det ändå. Städat. Inte så hulkande som det känns i maggropen. Det läcker bara ut några trötta, uppgivna tårar.

»Gör det du behöver, men vet att jag älskar dig utan krav på någonting alls«, säger han som aldrig någonsin har svikit mig.

Jag hinner se en skugga av sorg gå över hans ansikte innan han reser sig och ställer in sin tallrik i diskmaskinen.

Jag vet att han menar väl, ändå sjuder de förbaskade skuldkänslorna inom mig. Han begär ingenting. Kanske är det därför jag bär på en plågsam otillräcklighetskänsla? Fastän jag vill vara fri skriker jag inom mig "begär åtminstone något". Jag orkar inte mer. Orkar inte känna mig som en dålig människa.

Jag både beundrar och föraktar hans minimala önskningar och förmåga att vara tillfreds med livet. Framför allt skäms jag över mitt otillfredsställda gnäll och mina barnsliga önskningar.

»Jag måste hitta glädjen igen. Jag kan inte fortsätta vara den jag har blivit. Jag står inte ut med mig själv.«

Jag gråter i mina händer och han stryker sin hand över min axel innan han lämnar mig. Han säger att han måste iväg och att han ska begrunda vad jag har sagt. Jag beundrar honom för att han kan ta alla mina existentiella grubblerier en alldeles vanlig vardagsmorgon.

»Om du vill, så kom ner sista veckan«, tillägger jag och vet inte om jag säger det för att trösta honom eller mig.

Men jag vet också att jag kommer att sakna honom efter tag. Vi pussas hastigt. Vi har nog ont båda två.

När jag blivit ensam går jag till badrummet, väter och torkar mitt ansikte, lägger på min dagkräm och en lätt make up. Jag kan skönja Hennes ansikte i spegeln och jag hör henne sjunga en rad till ur *Långsamt Farväl*. "Om du ser mig i ögonen så säger de att vi kan bara vara de vi är."

Och i den stunden vet jag inte om jag klarar av att vara den jag är.

UTANFÖR PORTARNA på Malaga flygplats känner jag genast igen värmen.

Den varma luften smeker huden på ett annat sätt än i Sverige. I taxin på väg mot Nerja känner jag igen Medelhavet. Vattnet är blåare än Östersjön. När vi kommit fram till min adress kliver jag ur taxin och känner igen dofterna. Blommor och växtlighet luktar intensivare än hemma. Jag känner igen ljuden och ljuset. Det är andra nyanser av allting här.

Jag känner igen pulsen. Här är jag en del av folklivet och det är jag inte där jag är mantalsskriven. I mitt hemland känner jag mig alltid utanför. Här ingår jag i ett strömlinjeformat flöde av liv som varken har en början eller ett slut. Jag är en del av en historia som utspelar sig bortom kronologisk ordning. Jag ingår i en summa liv som dyker upp som glittrande fragment framför mina ögon.

Här börjar allting om. Ett ögonblick står jag alldeles stilla på trottoaren och minns när jag första gången skulle stanna kvar här själv. Jag vinkade av Olle just här på trottoaren och erfor en märklig känsla av att sugas tillbaka till den lilla punkt som allting bestod av innan The Big Bang. Sedan kastades jag tillbaka till exakt samma cementplatta under mina fötter. För att börja på nytt. Som jag. Som den jag av naturen är.

Jag kippade efter andan och ett ögonblick var jag det där barnet som kommit bort och som aldrig mer skulle hitta hem.

Olle och jag är trots allt varandras tillhörighet. Jag minns frågorna jag ställde mig själv. Vem är jag utan honom? Vem är jag utan den relation som format mig och som jag har anpassat mig till? Vad blir kvar nu? Det snurrade i mitt huvud och det kändes som om min enda livlina skurits av.

Det är annorlunda nu. Niclas från firman, där jag hyrt min lägenhet, möter mig med nycklarna. Hans varma välkomnande stärker känslan av att jag hör till. Jag är inte en främling här längre. Jag är inte bortkommen. Jag är hemkommen.

Genast när jag kommer in i min lånade lägenhet öppnar jag glasörrarna som vetter mot havet. Sedan står jag där och andas in havsdoften. Jag andas djupt och fyller lungorna med ljum luft. Så många gånger att jag når ända in i mig själv. Så många gånger att någonting vaknar i mig som har slumrat alltför länge.

Jag tror det är livet som vaknar.

Några ord om boken.

Att bli äldre är en omdanande process, vars förluster är många, men där vinsten är att kunna frigöra de delar av ens person som har varit bannlysta av olika skäl.

Det kommer en tid när det inte längre finns utrymme för kompromisser; när det är dags att bejaka gömda drömmar och hemlig längtan. Det kommer en tid när det är dags att återvända till den period eller händelse som sårade och hämmade för att frigge den del av ens person som varit inlåst.

I den här boken berättar jag om min väg tillbaka till livslust och livsglädje, efter en lång, sorgsam och tung period i mitt liv. Det är en väg som jag inte förväntar mig är facit för dig, eftersom varje människas livsväg är unik. Men som jag hoppas kan inspirera till att upprätta det i dig som är förnekat och bortglömt.

Jag önskar att min berättelse kan bidra till att väcka slumrande passion, locka till att se var dags magi och att känna tidens mening.

Berättelsen utspelar sig i huvudsak i Nerja, Spanien, som är mitt "happy-place".

2017 gav jag ut boken "Famnar av liv". I den boken fantiserade jag mig tjugo år framåt i tiden och byggde berättelsen på att jag som åttioåring, under en sommar i Spanien, samtalar om livet med sin unga dotterdotter. "Så länge Hon lever" är de första stegen till att realisera den sagan.

Så länge Hon lever är min elfte bok sedan år 2001.

Önskar dig en god läsning

// *Hannah Carin Noelius*

www.conspirito.se

carin@conspirito.se

Se baksidetext nedan.

Har du dagar när du – trots att du har ett bra liv –
ändå längtar bort?

Dagar när det trygga och invanda känns trångt och
kvalmigt?

Dagar när en rastlös, inre röst bönfaller dig om att
leva det icke levda. Innan det är för sent.

Har du nätter när du drömmer om att göra det som
du håller för oansvarigt och förbjudet?

Nätter när det som du har dämpat och förträngt av
din person håller dig vaken.

Nätter när en längtande, inre röst viskar till dig att
det är dags att frige dig själv och leva mer fullödigt.
Innan det är för sent.

Det här är en bok om att öppna ögonen för livets
egen passion, för vardagens magi och för tidens
mening.

I *Så länge Hon lever* skriver
Hannah Carin poetiskt, och
självutlämnande om inre mot-
sättningar, hemliga drömmar
och om den förkastade del av
sig själv som visade sig var
nyckeln till större livsglädje.

En del böcker går att läsa fort, *Så länge Hon lever*
insuper man bäst i långsam takt.

Grace Bokförlag

ISBN 978-91-975389-5-4

Streckkod

XXXX